

2023. február 25., szombat – Lk 5,27-32

„Látott egy Lévi nevű vámost.” Milyen sokat mond ez a szó: „látott”. Jézus nem néz felületesen, nem siklik át a tekintete az embereken. Akire ránéz, ahhoz teljes lényével fordul. Így láthatta meg Léviiben azt az embert, aki lelkében talán már szakítani szeretett volna eddigi életével, de a társadalom beszorította a „bűnös” kategóriába. Beszorította, mert esélyt és lehetőséget sem hagyott arra, hogy ha megváltozott a gondolkodása a munkájáról, életmódjáról, változtasson az életén. Így nem is az a csoda ebben a történetben, hogy Lévi az első szóra követi Jézust, hanem maga a hívó szó. Lévi számára a „Kövess engem” hívó szó elfogadása a gyógyulást jelentette. A történet végén Jézus maga is összekapcsolja, azonosítja a betegséget a bűnösséggel, a gyógyítást a hívással. Lévi számára Jézus követésével megkezdődött, illetve már meg is történt a gyógyulás, hiszen mindenét otthagyta. Egész életének hátat fordított azért az emberért, aki megszólította, és meghívta, hogy lépjen vele közösségre, és kövesse őt. Komoly lelkiismereti vizsgálat tárgyává kellene tenni, hogy életem, útjaim során hány Lévit hagytam az út szélén, átnézve rajta, meg nem szólítva. Ki kellene dobálni az életemből az előre legyártott sablonokat, amelyekbe egy pillantással besorolom az embereket. Azt a bizonyos „Maga tehet a sorsáról” sablont, vagy csak mert a magatartása, viselkedése az általam elvárt formától eltér, már átsiklik fölöttem a szemem, nem akarok közösséget vállalni vele, és ezért kerülöm a társaságát, nem ülök egy asztalhoz vele.

Dévai Zoltán, Pécel